

kun opført 214 Personer, medens der forrige Gang var over 400. Grunden til denne Nedgang er naturligvis, at den højtærede Indenrigsminister har gjort et mere skarpt Skøn gældende end tidligere, og dertil skal jeg ikke sige noget, omendstønt han maasse har været for streng; det vil jo først vise sig senere. Jeg maa imidlertid gøre en Indsigelse mod et Udtryk, som den ærede Ordfører i Landstinget har brugt, naar han talte om de forandrede Regler, hvorom Indenrigsministeren i Hjør var bleven enig med begge Rigsdagens Afdelinger. Det er noget, som Folketinget altid har gjort gældende, at der ikke kan opstilles egentlige Regler, men at det gælder om et samlet Skøn over de Oplysninger, som foreligge om enhver Andragende. For at saadanne Regler skulle være faste, maatte der have fundet Forhandling Sted mellem Indenrigsministeren og Rigsdagens Afdelinger eller Udvalg, men heller ikke i Fællesudvalget har Indenrigsministeren været til Stede og aftalt saadanne Regler. Blandt disse Regler nævntes senere her i Ordførerens Foredrag i Landstinget den 24de November d. A. „Maremaalet“, med Hensyn til hvilket man havde gjort Undtagelser over for en enkelt, som ikke havde været saa længe her, som Landstinget sætter Pris paa, naar nogen skal kunne faa Indfødsret. Noget bestemt Maremaal har heller ingen Side Folketinget opstillet. Med Hensyn til Skønnet er man i øvrigt vistnok fra alle Sider enig om, at man for Fremtiden skal lægge noget mere Vægt paa den økonomiske Selvstændighed, men i saa Henseende bør man dog ikke gaa for vidt, og det glæder mig da, at den højtærede Ordfører i Landstinget udtalte som sin Overbevisning, „at det er rigtigt, at Arbejdere, som have ofret deres bedste Aar i det danske Samfunds Tjeneste og have arbejdet her saa godt, som de have formaaet, ogsaa nyde de samme Rettigheder, som nydes af Arbejdere fødte her i Landet, naar de ere blevne gamle og ikke længer kunne ernære sig selv“. Den ærede Ordfører i Landstinget har i de sidste Par Aar plejet at gøre et Overdrag over, hvor meget det danske Samfund sandsynligvis vil komme til at udrede mere til Alderdomsunderstøttelse, hvis alle, som staa paa dette Lovforslag, faa Indfødsret, og han kommer denne Gang til den Erkendelse, at det vil blive 10—15,000 Kr. aarlig. For at være fuldstændig i Beregningen, vil det dog vist være rigtigt ogsaa at tage Hensyn til, at der er ikke sjælden paa Lovforslaget Personer, som ønske at faa Hævning i adelige Frøentklostre, og jeg vil for Fremtiden henstille at tage dette Punkt

med, for at Beregningen kan være saa nøjagtig som mulig.

N. J. Jensen: Som det er udtalt af den ærede sidste Taler, har der i en Række Aar fra Landstingets Side været fastsat nogle Regler for Indfødsretsmeddelelse. Disse Regler har man jo ikke fra Folketingets Side villet godkende, idet, som der er udtalt af den ærede foregaaende Taler, Folketinget har villet have, at den endelige Døm om det skulde afgøres ved Skøn, altsaa ikke efter bestemte Regler. Det Standpunkt, som Folketinget tidligere har indtaget, blev i Hjør ogsaa indtaget af Landstinget, saa at altsaa baade Landsting og Folketing nu ere enige om, at Afgørelsen af Indfødsrets Meddelelse ikke skal ske absolut efter bestemte Regler, men efter et Skøn over hver enkelt foreliggende Ansøger. Dette finder ogsaa min Tilslutning. Derved er saa imidlertid at bemærke, at Ansøgninger om Indfødsret som bekendt tilstilles Indenrigsministeren, og saaledes bliver det først Indenrigsministeren, der kommer til at skønne over, hvormange der skulle optages paa Lovforslaget, og hvormange der skulle udelades. Jeg mener, at det er betænkeligt, og at Indenrigsministeren derved kan faa en meget for overvejende Indflydelse paa dette Lovforslags Affattelse. Der blev ytret, at der i Aar er blevet udeladt en hel Del af de Personer, fra hvem Ansøgninger ere blevne indsendte, at disse altsaa ere blevne lagte til Side. Det kunde være ret rart, at saa Oplysning af Indenrigsministeren om, hvor stort et Antal Ansøgninger der saaledes er blevet henlagt. Thi det er jo givet, at de Ansøgninger, som Indenrigsministeren har henlagt, saar hverken Folketing eller Landsting Lejlighed til at udtale noget Skøn over, saa at Ministerens Skøn alene bliver afgørende for dem, med mindre de ad anden Vej blive optagne paa Indfødsretsloven. Jeg tror derfor, det vilde være heldigt, og jeg vil i hvert Fald tillade mig at henstille at tage under Overvejelse, om det ikke var rigtigt, at Indenrigsministeren gav Rigsdagen, særlig de Udvalg, som maatte blive nedsatte om Sagen i begge Ting, Lejlighed til at gøre sig bekendte med de Ansøgninger, der maatte blive lagte til Side af Indenrigsministeren. Det kunde jo være muligt, at Udvalgene vilde finde, at der var adskillige af de Andragende, som saaledes blive henlagte, altsaa afviste, som nok kunde være berettigede til at blive optagne paa Indfødsretsloven. Naar Afgørelsen beror paa et Skøn, er det jo klart, at dette Skøn